

Autor: Eve Koost

Kool: Tallinna Tööstushariduskeskus

Eriala: Meeste rätsep-stilist

Erasmus+ õpiränne, Pariis 10.03 kuni 20.04. 2019

PARIIS - siit me tuleme!

Kui koolilt tuli pakkumine, et kes tahab minna kuueks nädalaks Pariisi, tuli kolme sekundiga kiire vastus: “Mina tahan!”. Kümne minuti möödudes küsisin: “Oot-oot, mis see oli, räägi palun uuesti!”. Järgmised paar nädalat sai veel nalja visatud, et läheme Pariisi kuueks nädalaks praktikale. Helistasin oma lastele ja küsisin nende arvamust, kas see oleks reaalne/normaalne, et nende ema, kes pole enam esimeses nooruses ega ka mitte enam keskeas, vaid läheneb pensionipõlvele, lendab kuueks nädalaks Pariisi praktikale. Nende vastus oli kindel “Jah!”. Ise olin kindel, et minu keeletest läbi ei lähe ja seega ka kogu see “nali” jääb sinnapaika.

Kui koolist küsiti meie motivatsioonikirja ja avaldust Pariisi sõiduks, sain aru, et asi on ikkagi naljast kaugel. Järgnesid koosolekud, keeleõppetunnid ja kõik muu asjaajamine - naljast sai reaalsus. Selles projektis osales kolm kaubanduse ja kaks rätsepa õpilast.

Aeg möödus ja ärasõidu päev jõudis kätte kiiremini, kui oleksin soovinud. Vaatamata minu elukogemustele istus mingi ärevus ikkagi minus sees.

Lend möödus viperusteta ja märkamatuult olimegi Pariisi lennujaamas. Oma eluasemed saime kätte ja olime väga rahul sellega, mille broneerisime. Meie (rätsepad) elasime korteris, mis asus 13. kvartalis ehk Hiina linnaosas, koolini oli sõita seitse peatust trammiga.

Esimesed kaks nädalat oli programmis ette nähtud vastuvõtvas koolis tundides ning neli nädalat praktikat kuskil väljaspool kooli.

Kool Lycéé Elisa Lemmonier asub Pariisi äärelinnas. Vastuvõtt oli soe ja sõbralik, võibolla veidi harjumatuult palju saime tähelepanu. Õpetajad ja kooli juhtkond seisid poolkaares meie ees, õpilased tutvustasid slaidide taustal kooli ja nende tegemisi. Järgnes kohvi-koogi saatel vestlused õpilaste- ja õpetajatega. Kogu koolile

sai tiir peale tehtud, erinevates klassides käidud, õppeprotsesse vaadatud.

Järgnes päev kohtumiseks praktika koha pakkujatega. See oli ühtaegu ärev ja samas ka põnev... Kuna omasime juba 4. kategooria rätsepa oskust ja pikaajalist töökogemust samal alal, siis tundsim, et pakutav praktikakoht oma väsimusest kollaseks tõmbunud koduõmblusmasina ja ruutmeetrisuuruse töölauaga valmistas ilmselgelt pettumust. Lisaks soovis disainer, et me juhendaksime samaaegselt praktikal olevaid kohalikke õpilasi. Ootasime sellises moesuurlinnas midagi palju enam, aga võta näpust.

Tegime koolile ettepaneku, et pigem oleme nõus õmblema kogu kooli juhtkonnale riided selga, kui sinna peaksime minema. Seda enam, et see koht asus suhteliselt lähedal kohale, kus "kollased vestid" möllasid. Disaineri soov oli, et oleksime ka laupäeval praktikal.

Tean, et ei ole viisakas jonnida, aga leian, et 5. kategooriat taotlede selline praktikakoht mind kuidagi ei arenda.

Läbirääkimiste tulemusena saime loa viibida koolis praktika tundides koos õpilastega ja aidata kollektsiooni valmimisele kaasa.

Õmblesime mulaaže, aitasime õpilastel proove teha, olime abiks prooviparanduste tegemisel. Lisaks tegime lõike modelleerimisest kuni valmistooteni ka ise kumbki ühe kleidi, mida hiljem esitleti juunis moenäda la raames koos kooli õpilaste töödega.

Mis puudutab keeleoskust, siis enamuse õpetajaid ja ka õpilasi ei rääkinud inglise keelt. Seega enda arusaadavaks tegemiseks tuli kasutada kõikvõimalikke vahendeid - *google*-tõlkeid, erialaseid sõnaraamatuid, joonistamist paberile või tahvlile ja kehakeelt.

Siin üks näide, kuidas küsida ühepoolset talda, et õpetaja aru saaks. Lõpptulemusena kõik vajalik sai räägitud, selgitatud ja ka nalja visatud.

Koolis õpilastele oli arusaamatu, miks sellises vanuses inimesed veel õpivad, hiljem suhtumine muutus. Näitasime oma tehtud töid, tutvustasime neile meie õpitut ja omandatud oskusi *weebly* kaudu.

Lisaks koolile tekkis võimalus praktikale ühes moeäriiga alustavas firmas. Tegemist oli kahe äärmiselt torede inimesega (naine korealanna ja mees itaallane), kes igapäevaselt projekteerivad maju. Nende soov oli teha unisex rõivaid ja esitleda neid samuti Pariisi moenädala raames. Selleks oli vaja lõikeid korrigeerida, kanga ja muu materjali kulu arvestada, prototüübid läbi õmmelda ja vajadusel kohendada, et hiljem vabrikus saaks valmis õmmelda.

See koostöö oli väga huvitav, kahju ainult, et varem ei saanud nendega alustada. Aeg lendas tohutu kiirusega, palju kavandeid jäi ka pooleli, mida oleksime tahtnud veel viimistleda.

Lahkusime nii koolist kui ka praktikalt pisarsilmil. Südame tegi soojaks õpilaste enda valmistatud väikesed kingitused meenutamaks koos veedetud aegu ja tehtut.

Lõpptulemusena olen väga rahul ja õnnelik, et sain osaleda sellises projektis, mida ei oleks uneski osanud ette näha.

Aga Pariis sai küll risti-põiki läbi käidud ja sõidetud. Kui sammulugejat uskuda, siis sai tehtud 593113 sammu, mis võrdub 401,8 kilomeetriga.

Olen tänulik, et olin õigel ajal õiges kohas.